

Peter Snyder

David Nello

Edicions del Bullent

1

eter Snyder estava empenyat. Empenyat perquè anava dalt d'un tren. Empenyat perquè es dirigia cap a Moorabool. Empenyat perquè no tenia gens de ganes d'anar a passar les vacances d'estiu a casa d'uns oncles als quals gairebé no coneixia. Empenyat perquè els seus pares havien marxat de viatge a les illes Fiji i no se l'havien emportat. Però sobretot estava empenyat perquè només duia cent dòlars a la butxaca.

Si almenys sa mare s'hagués dignat a acompanyar-lo fins a casa dels oncles amb el seu Nissan Patrol. El tren feia pudor. Ara mateix tenia un xiquet al seient del costat que no parava de moure's, de preguntar-li com es deia i estupideses per l'estil. Peter va aprofitar un moment que la mare del xiquet no mirava per dir-li, molt baixet: «Vés-te'n a la merda!» Però encara hi va eixir perdent. «Mare, aquest ha dit merda. Ha dit merda, i això no es diu, veritat que no, mare? Ha dit merda.» La mare li va engegar una mirada enverinada, però Peter va fer veure que no se n'adonava.

El paisatge canviava tan poc que si guaitava per la finestra massa sovint tenia la sensació que el tren no avançava: camps i camps d'herba esgrogueïda per l'estiu, algunes

vaques ací i allà, els eucaliptus pertot arreu, els corbs, els magpies, oh, mira!, un toll d'aigua o una mica de pantà, si hi havia sort, i les cases de camp, amb el dipòsit d'aigua a la vora i la roba estesa que es gronxava amb el vent i que s'anava descolorint amb aquell sol de justícia.

No estava segur de qui l'esperaria a l'estació de Moorabool. Només sabia que la casa i la vinya on vivien els seus oncles quedava a uns tres quilòmetres de l'estació. Peter tenia ben pocs records de sa tia. Sí, l'havia vista moltes vegades en fotografies, aquelles de la família de sa mare, en les quals eixien Liz i Claire, i tothom deia que s'assemblaven molt i que totes dues eren molt boniques. De xicotet, Peter sempre pensava que sa mare era mil vegades més bonica que sa tia.

De Justin, el marit de Claire, encara en tenia menys records. Quan els Burroughs encara vivien a Melbourne, els havien visitat alguna volta, per allò de... *així els cosinets es coneixeran i faran amistat*. Però Peter no tenia memòries gaire agradables d'aquelles visites. El seu cosí Conrad, quatre anys més gran que ell, es divertia perseguint-lo amb una pistola d'aigua per tot el jardí, fins que el deixava xop de cap a peus. En aquella època, l'única de tota aquella família que li agradava era Isabelle, la seua cosina gran. Ja aleshores Isabelle era una xica simpàtica i tenia la paciència de llegir-li contes i jugar a jocs que, tot i ser molt interessants per a Peter, devien ser mortalment avorrits per a ella. Ara, Isabelle tenia vint-i-tants anys i feia uns sis mesos que havia marxat a Europa. Era a Roma, tenint cura d'uns nens i estudiant l'italià.

Dalt del tren, Peter tenia la desgràcia d'estar assegut en el vagó contigu al bufet de menjar i begudes. Hi havia molt de tràfec amb els viatgers que anaven amunt i avall,

des del seu lloc en peregrinació fins al bufet per comprar-se qualsevol cosa que els pogués entretenir. Després tornaven cap al seu seient amb gots plens de cafè o te bullent, i caminant amb passa inestable. Més d'una vegada, si agafaven un revolt pronunciat, Peter ja se'ls veia damunt seu. També hi havia xiquets xicotets que jugaven a perseguir-se pel passadís o que demanaven, amb una insistència malaltissa, una bossa de creïlles fregides, una Coca-Cola o el que fos, i els seus pares, que s'hi negaven durant una estona, exhausts, acabaven cedint.

Un home obès, que seia dues rengleres més enllà de Peter, avançava pel passadís amb un *hot-dog* i una llauna de Seven-Up. Va instal·lar-se al seu seient, sense tenir en compte el braç d'una senyora primeta, la seua veïna, que va desaparèixer sota el greix de l'individu. Aleshores va començar a menjar-se la salsitxa, mastegant amb la boca oberta i fent soroll. Peter es va alegrar de debò quan va adonar-se que dues gotes de quetxup havien caigut sobre la samarreta d'aquell home gras i li havien fet dues taques descomunals. L'home ni se'n va assabentar. Tenia massa feina menjant. A continuació, es va beure tota la llauna de Seven-Up, sense ni respirar, i va deixar anar un rot impressionant. «És distret, això del tren», va pensar Peter, mentre observava l'individu gras i la seua veïna mig aixafada.

A l'estació de Geelong Nord, la més propera a Moorabool, només hi van baixar dos passatgers, Peter i una dona gran que es movia amb l'ajuda d'un caminador. El revisor la va ajudar a baixar a l'andana; tot i així, però, l'operació va ser llarga i laboriosa. Peter mirà a dreta i esquerra per si algú l'estava esperant, però només va veure un taxista que havia vingut a buscar la dona del camina-

dor. El taxista, vestit amb un uniforme blau, caminava a uns metres de la dona i l'observava com si ella fos una curiositat de fira. A l'últim, quan la dona va aconseguir situar-se davant del taxi, el xofer va obrir-li la porta. En cap moment no li va donar un colp de mà o li va dirigir la paraula. La dona es va deixar caure a l'interior del vehicle i el taxista va agafar el caminador d'alumini. El va plegar i el va col·locar al maleter del cotxe. Després arrancà. Allà lluny, Peter encara va distingir el color blau clar del taxi entre tots els cotxes que es movien per una carretera ampla que corria paral·lela a l'estació.

Ell havia observat tota la trifulga amb impaciència. El molestava que el taxista no hagués ajudat la dona del caminador, no pas perquè Peter cregués que allò era el deure del taxista —un gest d'humanitat—, sinó més aviat perquè el fet que no l'hagués ajudada havia alentit tot el procés d'una manera innecessària i enutjosa.

A Peter no li agradaven els vells, amb aquell caminar alentit i el seu vestir de colors grisos, roses i verds pàl·lids, i els seus barrets ridículs d'ala ampla per protegir-se del sol. Sempre que en veia un a la vora del supermercat, carregat amb una bossa de plàstic i movent-se com si fos una formiga malalta, Peter accelerava el pas o feia un saltet. Sentia un gran plaer en constatar que ell no era com aquells éssers que estaven fets malbé: vells que sovint vivien en residències envoltades d'arbres i de flors, i que tenien noms com *El temps de la calma* o *La tranquil·litat retrobada*. Més d'una vegada, empès per una curiositat morbosa, Peter s'havia entretingut mirant per les finestres d'aquelles residències, de construcció moderna i mancada de caràcter, i hi havia vist habitacions amb llits ocupats per vells que quasi no es movien. Aleshores continuava

caminant i es fixava en el senyal de trànsit, davant de la residència, en què es representava la silueta d'una parella de vells, tots dos amb bastó. I Peter pensava que ja feien bé de posar aquells senyals perquè, si no, més d'un vell acabaria aixafat sota les rodes d'un cotxe. Els costava tant de creuar el carrer! Per a ells, era tota una odissea.

–Ei! Tu ets Peter? –va cridar una veu des de l'altra andana.

Peter es va girar. Llavors veié un xicot alt i prim, que duia una granota de treball, blava i molt gastada, i a sota una samarreta foradada. Calçava unes botes sense cordons. Tenia els cabells rossos, recollits amb un munt de trenetes.

–Deus ser Peter Snyder, no? Sóc el teu cosí, Conrad Burroughs. Travessa les vies pel pas subterrani, tinc el cotxe ací darrere.

Quan Peter es va reunir amb el seu cosí, va adonar-se que Conrad duia tres arracades a l'orella esquerra, i anava mal afaitat. «Ah, és un d'aquests», va pensar. El cotxe que conduïa Conrad era un Volkswagen escarabat, pintat i repintat moltes vegades; en algunes parts de la carrosseria hi havia taques visibles de rovell. Peter va fixar-se en unes lletres blanques, pintades a mà damunt la porta del conductor. Llavors va deixar la motxilla en el seient del darrere, al costat d'eines i d'objectes que no sabia què eren ni per a què servien. Tot el cotxe estava ple de pols, i hi havia una fortor predominant que es barrejava amb la resta d'olors. Era fragància de pàtxuli, el perfum indi que portava Conrad.

–Què són aquestes lletres que hi ha escrites damunt la porta? –va preguntar Peter, mentre avançaven per un tram recte de carretera que semblava que no s'acabés mai.

–Fulles d'Herba.

–Eh? No, vull dir les lletres.

–No saps què són Fulles d'Herba?

Peter sacsejà el cap, sense entendre el seu cosí.

–Walt Whitman... «Què és un home, de totes passes? Què sóc jo? Què ets tu?» –va recitar Conrad.

Peter va tancar el cendrer, que era ple de burilles. Va pensar: «De què vas, xato? D'autèntic, de profund, de fantasma?» Va tornar a sacsejar el cap i es tombà cap al seu cosí.

–Deu ser un poema, no?

–És molt més que això.

–Ah, ja! T'agrada la poesia?

–Agradar o no agradar, quins conceptes! Això són visions subjectives i parcials de tot plegat.

Peter va arronsar les espatlles. «Que et foten, tio. Com si a mi m'interessés el teu poeta i les teues fulles d'herba.» Conrad havia afluixat la marxa per travessar un pas a nivell sense barrera. Pocs metres després, el cotxe va enfilat un caminet de terra. Quan eren davant de la casa, Conrad va apagar el motor. De seguida van sentir uns lladrucs, i un setter va aparèixer, saltant i remenant la cua.

–Ei, vine ací, Walt! Això mateix, seu, seu!

El gos va apropar-se a Conrad i li llepà la mà.

–Ets un bon gos, xaval –va dir-li Conrad, mentre li acariciava el cap.

Peter s'ho mirava, recolzat a la porta del cotxe. Al cap d'un moment, Walt va apropar-s'hi i el va ensumar ben ensumat.

–També és poeta, el teu gos?

Conrad va deixar anar una rialla, es va mirar el seu cosí i va fer una carassa.

–Que no hi són, els teus pares? –va preguntar Peter.

–Espera't ací, vaig a veure si els trobe.

Peter es va quedar prop del cotxe. De tant en tant acariciava Walt, sense entusiasme. Va ser aleshores que s'adonà que aquella casa era una antiga estació de tren. Damunt l'entrada principal es podia llegir el relleu d'unes lletres picades sobre la pedra que, encara que molt fetes malbé, deien: Moorabool.

Tota la casa era una construcció sòlida de pedra grisa. A banda i banda de la porta hi havia dues bótes velles de vi, amb dues oliveres petites plantades a dins. Als parterres de l'entrada hi havia espígol, amb aquelles fulles verd-grisoses i les flors d'un lila delicat.

L'estació estava situada en un punt una mica elevat i això permetia veure la rodalia des d'allí: les vies del tren que es perdien cap a Geelong, els camps d'herba, la carretera, els eucaliptus vermells, les vaques i els bens que pasturaven, un desmai vora el jardí de darrere de la casa.

Peter sentia una gran desconfiança per tot el que era el camp australià. Desconfiança que ratllava el menyspreu, en molts casos. «L'únic que val la pena és el desert, Ayers Rock, i para de comptar», havia sentit a dir a son pare, innumbrables vegades.

–Mira-te'l, ja el tenim ací!

Claire Burroughs acabava d'eixir de la casa i va fer un gest a Peter per tal que entrés cap a dins. Ell va seguir la seua tia, amb la motxilla a l'espatlla. Claire li va mostrar el que seria la seua habitació i després el duqué cap a la cuina. Peter es mirava aquells sostres tan alts, i la distribució de l'interior, que no s'assemblava a cap altra casa. Era molt fàcil imaginar-se aquell espai quan encara funcionava com a estació de tren. Els Burroughs

havien conservat molts objectes que pertanyien a l'antiga estació: a l'entrada hi tenien un banc de fusta molt llarg, que en una altra època havia aguantat el cul dels viatgers que s'esperaven; a la sala principal hi havia una mena d'altell –separat per una vidriera– amb una renglera de palanques que el guardaagulles accionava quan havia de desviar el tren d'una via a l'altra.

–Què vols? Te? Cafè?

–Te, per favor.

Claire es posà a preparar les begudes: d'un prestatge va agafar una caps de galetes i la va deixar damunt la taula. Entre anades i vingudes, es va aturar un moment i es va quedar mirant el seu nebot.

–Has crescut molt des de l'última vegada que et vaig veure. És clar que d'això potser fa sis o set anys. A veure... Em sembla que has eixit més com ton pare que no pas com la meua germana. I això, a la Liz, li agrada o li fa ràbia?

–No ho sé.

Claire s'assegué a l'altra banda de la taula, davant de Peter. Damunt d'una safata hi havia dues tasses, un gotet de llet i una sucrera. Claire va agafar la seua tassa, la del cafè, i s'hi va posar dues cullerades de sucre. Peter es quedà mirant l'altra tassa. Duia escrita la paraula *Te* en moltes llingües, fins i tot en l'alfabet àrab i l'hebreu.

–T'agrada? No ho digues a ningú que l'has feta servir: és la tassa preferida de Conrad.

Claire va riure un moment, era una rialla de gorja, i a Peter li va fer gràcia. Mentre bevien i menjaven galetes, ell, de la manera més discreta possible, observava sa tia. Claire duia un vestit senzill de cotó, i anava descalça, però malgrat això la seua aparença no era gens descuidada. Del temps que treballava per a una empresa de cosmètics, li

havia quedat el costum de maquillar-se cada dia, i ara mateix la línia negra que li resseguia els ulls i el color carmí dels llavis li donaven un aire distingit, una mica somiador. Peter va recordar la cara de sa mare: Liz Snyder, quan eixia al carrer, s'hi lluïa, no sols era el maquillatge complet, hi havia també les ungles pintades de les mans i dels peus, les arracades, el moneder que feia joc amb les sandàlies, el cinturó de pell italià, veritat que queda bé, l'equip?

Claire va mossegar una galeta i va somriure.

—Peter, ahir vaig estar parlant de la teua estada ací amb Justin. Si haguesses vingut en una altra època de l'any, ens hauries pogut ajudar en la vinya. Al temps de la verema, per exemple, i encara que ací la collita la fem quasi tota mecanitzada, sempre tenim més feina. Normalment lloguem uns jornalers perquè ens ajuden en els llocs que no podem passar la màquina, tota la banda dels marges, per exemple. Ara bé, a l'estiu, però, no hi ha gaire cosa a fer: s'ha de sulfatar, i hem d'estar alerta amb les pluges, que no llancen a perdre el raïm. A part d'això, hi ha les feines generals de manteniment, això s'espatlla, allò s'ha de cargolar, netegem la sulfatadora, coses per l'estil, però, de tot això, se n'ocupen Justin i Conrad.

Claire va fer una pausa i va aprofitar per beure una mica de cafè. Peter se l'escoltava menjant una galeta, sense gana.

—Així, doncs, tu pots fer el que vulgues. Liz ja em va dir que t'havia donat una mica de diners, per a les teues despeses, encara que per aquests verals és difícil gastar gaire. Si vols anar a fer una volta, pots agafar la bicicleta de Justin, la vella. No agafes la del teu cosí perquè s'enrabiaria, tot i que ell assegura que està en contra de la propietat privada. Si t'agrada llegir, ja veuràs que hi ha llibres pertot arreu, un munt de novel·les, algunes més

entretingudes que d'altres. A l'hora de dinar pots assaltar la nevera, tots ho fem així. A les nits, si estic d'humor, prepare alguna cosa més laboriosa i, amb una mica de sort, més bona. Durant la setmana hi ha un parell de matins que he d'anar a Geelong, per fer alguns encàrrecs, si algun dia vols venir, ja ho saps, digues-m'ho.

Peter va fer un gest que deia *no se m'ha perdut res a Geelong*.

—Espere que t'ho passaràs bé. Encara que ja vaig dir a Liz que Moorabool i els voltants no són un lloc gaire excitant. Ella em va assegurar que tu et saps distraure a soles. A mi em sap greu, però ací a casa tots tenim prou feina i no et podem entretenir. I, a més a més, tampoc no sé si el que et podríem oferir t'acabaria de fer el pes. Ara, si vols, anirem a fer una passejada per les vinyes i potser veurem Justin, que deu estar treballant per allí baix.

Peter va fer un esforç per fer un posat comprensiu i madur. Mastegava les galetes que no li agradaven i pensava en el que li deia Claire. No s'ho podia imaginar sa mare que Moorabool era el lloc més avorrit de la terra? Melbourne, Sydney i alguna platja guapa amb bones ones per a fer surf, la resta d' Austràlia ja se la podien confitar. Però ara havia rapat. «Vinga, fes-te fotre, tio, sis setmanes de vida camperola.» I per les poques frases que havia creuat amb Conrad, era evident que no havia millorat gaire des dels seus dies de pistoler d'aigua. Ara anava de poeta, i de *ui, la ciutat em fa fàstic, ja hem fet prou malbé el país*. Segur que si Peter el burxava gaire, li eixiria amb tot aquell rotllo dels drets dels aborígens i de com la cultura blanca era una cultura agressiva i malalta.